

Sygn. akt VII U 2140/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Lucyna Stąsik-Żmudziak

p.o. protokolanta sądowego Wioleta Skobel

po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2016 roku w Lublinie

sprawy B. F.

przeciwko Prezesowi Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego Oddziałowi Regionalnemu w L. Placówki Terenowej N.

o rentę rolniczą

na skutek odwołania B. F.

od decyzji Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego Oddziału (...) w L. Placówki Terenowej N.

z dnia 28 września 2015 roku znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala B. F. prawo do okresowej renty rolniczej z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym od dnia 22 kwietnia 2015 roku do 31 stycznia 2018 roku.

Sygn. akt VII U 2140/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 września 2015 roku Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego odmówił B. F. prawa do renty rolniczej, gdyż Komisja Lekarska orzeczeniem z dnia 17 września 2015 roku nie uznała wnioskodawczynie za całkowicie niezdolną do pracy w gospodarstwie rolnym.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła B. F. wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do renty rolniczej.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie argumentując jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił co następuje:

B. F. była uprawniona do renty rolniczej w okresie od 30 września 1997 roku do 28 lutego 2014 roku (okoliczność bezsporna). Jej kolejny wniosek o rentę na dalszy okres został rozstrzygnięty decyzją odmowną.

Wnioskodawczynie w dniu 22 kwietnia 2015 roku złożyła kolejny wniosek o przyznanie prawa do renty rolniczej na dalszy okres (k. 1 tom II akt KRUS). Lekarz orzecznik KRUS orzeczeniem z dnia 28 sierpnia 2015 roku nie uznał wnioskodawczynie za całkowicie niezdolną do pracy w gospodarstwie rolnym (k. 147 akt KRUS). Na skutek wniesionego

sprzeciwu wnioskodawczyni została zbadana przez Komisję Lekarską Kasy, która orzeczeniem z dnia 17 września 2015 roku podzieliła ustalenia lekarza orzecznika (k. 154 akt KRUS).

B. F. cierpi na astmę oskrzelową aspirynową, przewlekły nieżyt nosa. Polipy nosa, na nietolerancję NLPZ, pokrzywkę i obrzęk naczyniowo- ruchowy nawracający, zapalenie błony śluzowej żął odka w wywiadzie, polipy jelita grubego po polipectomii, uchyłki jelita grubego.

Schorzenia te powodują, że wnioskodawczyni jest w dalszym ciągu od 1997 roku całkowicie niezdolna do pracy w gospodarstwie rolnym do 31 stycznia 2018 roku. (opinia biegłych – k. 34).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o powołane dowody z dokumentów niekwestionowane przez strony oraz opinię biegłych, którą uznał za wiarygodną w całości. W wydanej opinii biegli szczegółowo zdiagnozowali dolegliwości, na które cierpi ubezpieczona. Jednocześnie stanowczo stwierdzili, że tylko po zbadaniu odwołującej i po zapoznaniu się z dokumentacją lekarską zawartą w katach sprawy uważają, iż stopień ciężkości przebiegu astmy oskrzelowej, aspirynowej nadal powoduje, iż jest całkowicie niezdolna do pracy w rolnictwie. Wnioskodawczyni od 20 lat leczy się z powodu stwierdzonych dolegliwości układu oddechowego, przyjmuje leki specjalistyczne a pomimo to astmę przebiega z zaburzeniami wentylacji płuc, ma przebieg nie kontrolowany z częstymi i ciężkimi dusznościami. Wcześniej była okresowo hospitalizowana a obecnie w okresie nasilenia duszności leczona nebulizacjami oraz doustnymi sterydami systemowymi. W opinii biegłego pulmonologa przewlekły wieloletni przebieg astmy oskrzelowej źle rokuje klinicznie, co dyskwalifikuje ją do pracy w rolnictwie połączonej z ciężkim wysiłkiem fizycznym. Badana cierpi również na schorzenia gastrologiczne, wymagają dalszej obserwacji , ale nie powodują niezdolności do pracy.

Swoje wnioski poparli analizą wyników badań i diagnoz postanowionych przez lekarzy orzeczników organu rentowego. Opinia ta jest jasna, pełna, logiczna i szczegółowo uzasadniona.

Organ rentowy nie wnosił do nich zastrzeżeń.

Specyfika oceny dowodu z opinii biegłych wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Odwołanie się przez Sąd do tych kryteriów oceny stanowi więc wystarczające i należyte uzasadnienie przyczyn uznania opinii biegłych za przekonujące (wyrok SN z 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/04, opubl. w LEX nr 151656). Wnioski środka dowodowego w postaci opinii biegłego mają być jasne, kategoryczne i przekonujące dla Sądu, jako bezstronnego arbitra w sprawie, dlatego gdy opinia biegłego czyni zadość tym wymogom, co pozwala uznać znaczące dla istoty sprawy okoliczności za wyjaśnione, to nie zachodzi potrzeba dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłych (wyrok SN z 21 listopada 1974 r., II CR 638/74, opubl. w OSP 1975/5/108). Wydane w sprawie opinia spełnia te kryteria.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie B. F. zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 21 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 roku o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz.U.2013.1403 j.t. ze zm.) renta rolnicza z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który łącznie spełnia następujące warunki:

- 1) podlegał ubezpieczeniu emerytalno-rentowemu przez wymagany okres, który w przypadku wnioskodawczyni wynosi 5 lat;
- 2) jest trwale lub okresowo całkowicie niezdolny do pracy w gospodarstwie rolnym;
- 3) całkowita niezdolność do pracy w gospodarstwie rolnym powstała w okresie podlegania ubezpieczeniu emerytalno-rentowemu lub w okresach, o których mowa w art. 20 ust. 1 pkt 1 i 2, lub nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Za całkowicie niezdolnego do pracy w gospodarstwie rolnym uważa się ubezpieczonego, który z powodu naruszenia sprawności organizmu utracił zdolność do osobistego wykonywania pracy w gospodarstwie rolnym.

W związku z tym, że B. F. była uprawniona do renty rolniczej do 28 lutego 2014 roku, jedynie przesłanka całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym była sporna pomiędzy stronami, gdyż wniosek został złożony w terminie nie przekraczającym 18 miesięcy od ustania poprzednio ustalonego prawa do renty.

Z ustalonego stanu faktycznego jednoznacznie wynika, że wnioskodawczyni jest nadal od 1997 roku całkowicie niezdolna do pracy w gospodarstwie rolnym do 31 stycznia 2018 roku. Z tego względu zaskarżoną decyzję należało zmienić i przyznać wnioskodawczyni prawo do renty rolniczej na dalszy okres stwierdzonej całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym.

W związku z powyższym orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku na podstawie art. 477¹⁴ §2 k.p.c.